

first inclined to think that some of the venom may have remained in the head of the snake and an actual immunity thus set up against the particular type of venom, but I feel that the roasting procedure to which the head is subjected would destroy any toxin remaining in the gland, and no anti-toxin, accordingly, would develop. I heard such enthusiastic accounts of the marvelous powers of the snake cutti even among the white people of the colony, that I myself took some, supposed to be of a particularly powerful nature. Upon my return I went to the Bronx Zoo and spent a morning in the reptile house standing for various lengths of time before the cages of all the snakes. I must confess that nothing strange took place. However, glass was superimposed between the snakes and myself”!

Ik moet hierbij doen opmerken, dat ik van al die wonderen nooit iets heb gehoord uit den mond van Bosch-negers. Het zijn verhalen, die men in Paramaribo hoort, op de plantages en bij goudzoekers en balatableeders. Voelt men de menschen aan den tand, dan blijkt meestal dat men te doen heeft met berichten uit de zooveelste hand. Ik behoef nauwelijks te zeggen dat de reeds zeer *oude verhalen in zich zelf het kenmerk van onwaarheid* dragen, waarschijnlijk zelfs zonder een kern van waarheid zijn. De zelfde wonderdadige uitwerking van de sneki-koti, als Morton Kahn opteekende, hoorde ik in Suriname een halve eeuw geleden, toen ik mijne inspectie-reizen nog per „tentboot” (een roeivaartuig) had te doen. Moest ik op het getij wachten, dan kostte het weinig moeite de roeiers aan het praten te krijgen, waarbij zij elkaar trachtten te overtroeven met de onmogelijkste verhalen. Een ideale gelegenheid voor het opbloeien dezer wonderverhalen leveren de kampen der goudzoekers en balatableeders.

Over het algemeen is in Suriname de kennis van de vergiftige slangen zeer gering, wat niet te verwonderen is. Een specialist als de schrijver van het artikel „*Ophidia*” (slangen) in de „*Encycl. v. Nederl.W.-Indië*” merkt op:

„Uiterlijke kenmerken, waaraan men met zekerheid kan uitmaken of eene slang giftig dan wel onschadelijk is, kunnen niet worden aangegeven; het is dus raadzaam levende slangen altijd met groote voorzichtigheid te behandelen”. (blz. 536).

Everard F. im Thurn ¹⁾ schrijft:

¹⁾ „*Among the Indians of Guiana*, London 1883 blz. 135.